

Csbjerg Havn, skulde være paa Pladsen i Midten af Juni 1870, altsaa inden den tydf-franske Krig udbrød. Denne Krig, som han har anført som Grund til, at han ikke kunde skaffe sig de fornødne Mursten, udbrød først 2 Maaneder efter, at Stenene allerede skulde have været tilstede ved Havnearbejdet. At Bestyrelsen da tillod ham at bygge med Beton istedetfor Mursten, var en stor Indrømmelse overfor Entreprenøren (Frederiksen: Med Kampesten!). Ja, man kunde naturligvis ikke opføre det Hele med Beton, men maatte visse Steder ogsaa bruge Granit. Men det er naturligt, at naar Entreprenøren fremkom med Forslag, som i mange Henseender vare ufuldstændige, Forslag om saa store Forandringer, som de, her var Tale om, saa kunde Bestyrelsen ikke strax gaa ind paa disse Forandringer, uden at underkaste dem en grundig Undersøgelse. Det er ikke mere, end hvad den skyldte Staten og Regjeringen, som havde sat den til at varetage et saa betydningsfuldt Gvern. Jeg kan ikke finde, at der er nogen egentlig Grund til at rejse Anke imod Regjeringens Embedsmænd, og det Indlæg, Entreprenøren har gjort i denne Sag, kan man forsaavidt ikke bygge paa, som det aabenbart alene er en Udtalelse fra hans Side, som for at have Betydning maatte være kommen til Bestyrelsens Kundskab saaledes, at den kunde imødegaa dem og svare derpaa. Det er kun et Indlæg, der foreligger fra hans Side, som ikke har kunnet modsiges fra anden Side, og et saadant Indlæg tror jeg ikke, man skal bygge for meget paa. Jeg skal overfor den høitærede Indenrigsminister blot tillade mig at bemærke, at naar den ærede Minister har antydet, at den Frist, man i Betænkningen havde antydet for disse Arbeiders Udførelse, mulig er noget kort, og navnlig den sidste Frist for Arbeidernes endelige Udførelse, saa maa det dog erindres, at det er to Aar ud over den Tid, der endogsaa i Tilføiningen til Kontrakten er forudsat. Det er helt ud 2 Aar, og det forekommer mig ikke, at man ret vel kan gaa videre; thi forsaavidt som der indgaas en ny Overenskomst med den nuværende Entreprenør, vil jeg haabe, at den høitærede Minister vil tage saadanne Forholdsregler og sikke sig en saadan Garanti;

at han ikke atter, naar den Tid er udløbet, vil være i det uheldige Tilfælde, ikke alene at have Arbejdet ufuldført, men ikke engang at kunne faae tilbørlig Erstatning for Forsinkelse af Entreprenøren eller hans Kautionist. Jeg vil, som sagt, haabe, at Ministeren i den Henseende sikker sig, saavidt som det er muligt, og jeg maa formene, at det ogsaa er fuldstændig nødvendigt, at man ikke lader Entreprenøren faae Leilighed til at overskride disse Friste, uden at man strax, saasnart han overskrider nogen af dem, saavel den første som den sidste, da strax sætter ham fra Arbejdet og selv paatager sig at udføre det tilbageværende, thi hvis man t. Ex. vilde give Entreprenøren en Frist, indtil Jernbanen kan ventes aabnet for Driften, vilde man udsætte sig for, maaste et helt Aar efter at Jernbanen er færdig, ikke at have Havnen færdig, og det vilde aabenbart være til ligefrem Tab for Statskassen, ikke at tale om, at det er et Tab for Statskassen, at man maa holde og lønne en Kontrol ved dette Arbejde længere end det er nødvendigt, alene fordi Entreprenøren ikke har opfyldt sine Forpligtelser eller fuldført sit Arbejde i rette Tid. Men selv overfor Entreprenøren kan jeg ikke indse, at det kan være til Nytte at faae Tiden for disse Arbeiders Udførelse yderligere forlænget, thi det maa ogsaa tilføie ham betydeligt Tab saaledes at spille sin Tid og sine Kræfter paa et Arbejde, som han allerede kunde have været færdig med, og et Aar Aars Arbejde mere for ham vil dog heller ikke kunne være uden Betydning. Det er derfor ikke alene mit Haab, men ogsaa en bestemt Forudsætning hos den største Del af Finantsudvalgets Medlemmer, at den høitærede Minister søger at sikke sig dette Arbejdes forsvarelige Udførelse saa godt, som det er muligt til den i Betænkningen anførte Tid.

Tugen: Efter den Henstilling, som den høitærede Indenrigsminister gjorde med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejderne ved Csbjerg Havn, skal jeg tilbageholde de Bemærkninger, som jeg ellers vilde have fremsat om denne mærkelige Sag, og forbeholde mig senere, naar det Spørgsmaal, som den høitærede Minister omtalte, er afgjort, at komme tilbage dertil